

ČASOPIS S PODOBAMI ZA SLOVENSKO MLADINO.

Štev. 8.

V Ljubljani, 1. avgusta 1890.

Leto XX.

Iz primorskih bojišč.

II.

Pri bolškem gradu.

Od bolškega trga le uro hodá,
 Ob bregu Koritnice divjih vodá.
 Na skalo stoletno, na silni prepád
 Od davno sezidan bil „bolški“ je grad.
 Skoz vrata graščinska, čez mostič skalén
 Pa cesta se vije v snežnikov grebén.
 Gorjé mu, kdor tukaj bi hodil drzán
 V globino nezmerno bi bil pokopán.
 Ob turških napadih vže pozno v noč,
 Približa se grádu sovražnika moč.
 Razsvečen, okrašen ves grad je lepó
 In godba prijetna in petje sladkó
 Vabljiivo pozdravlja sovražnikov roj,
 K počitku jih vabi v graščino noeój.
 V veselju presladkem sovrág se smejí,
 Ko godba in petje v uhó mu doní;
 Izvestno je mislil, da prapor njegov

Še danes postavi na grajski se krov,
 Da v gradu prijatli se dragi gosté
 In zmage sijajne se vže veselé;
 Zató pa le hitro, le hitro naprej,
 Da združi vsa vojna se v grádu hitrej!
 In polk je za polkom korakal na most
 In polk je za polkom — propadel v globóst,
 Na dnu globočine razmeljen in strt
 Tu našel je vsakdo zasluženo smrt.
 A godba šumeča in petje sladkó,
 Kot prej se odméva iz grada glasnó,
 A Turku se smeje vsakdo od sreá,
 Da strtega videl ni v nóči mostá.

J. Rejec.

Kadar je največja sila, roka božja najbolj mila.

oslušajte otroci, pripovedovati vam hočem nekaj, a samó to prosim, da si vse, kar vam povem, tudi dobro zapómnite.

Bilo je v Reki. Reka je kaj lepo hrvatsko mesto, ki se je razkrililo kakor labud na obali sinjega jadranskega morja.

Nu znate li, kaj je morje? Velika je to velika in globoka voda, ki nosi ogromne ladije, in vse te ladije plóvejo po tej velikej vodi od jednega kraja svetá na drugi. Ta velika voda jih nosi, naj bi bile še tako ogromne in težke. In kaj še le takrat, otroci ljubi, kadar se ta velika voda ob kakem viharji vznemiri ter postane kakor bi bila básna. Oj to vam je gróza, kaj se takrat godi! Razburjeni valovi mečejo ladije sem ter tjá kakor da bi bile orehove lupine. Zaženó jih ob kako skalo in razbijó na kosce; ladije in ljudje se potopé v neizmernej morskej globočini, da jim ni sledú ne glasú. Oj koliko ljudij je vže morje požrlo! Vi bi si kaj takega niti misliti ne mogli, ako bi videli morje, kadar je mirno. Takrat je njegova površina tako lepo gladka, modra in divna, da se nam zdi, kakor bi ležalo najlepše zrcalo pred našimi očmi.

Če bi šli v Reki ob kraju morja, videli bi ladijo pri ladiji. Jedne odhajajo, druge dohajajo; iz teh izkladajo vsakovrstno blago, a v druge ga zopet nosijo; tù bi videli pomorščake vseh narodnostij in slišali govoriti jezike vsega sveta. In kako pridno delajo ti pomorščaki po ves božji dan! A kadar se prikaže bleda luna na nebu in se zablesté nebeške zvezdice, tedaj se začuje veselo petje iz ladij. Pomorščaki so tudi veseli ljudje, da-si imajo težavno delo ter morajo vsak čas biti pripravi, da jih pogoltnejo morski valovi, vender so veseli in si radi zapojó kako